

Hlavní název: Tajemné dálky
Druh dokumentu: Monografie
ISBN: null
Autor: Březina, Otokar
Strana: 39 - [44]

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Mám v duši lítost vězně v den slavností májových,
lítost milence u dveří chrámu v den zasnoubení,
lítost vypovězeného v hučení děl, jež vítá koráby s pra-
pory rozhněvané dálky,
lítost vysileného hledáním snů za prvních zamodření
úsvitů,
lítost pohledů unaveným marným čekáním před od-
jezdem,
lítost vadnoucích tváří, které se nezarděly políbením,
lítost cizince, dojatého naivním obejmutím vánoční písně,
lítost hudebního nástroje zavěšeného nad ložem mrtvého
mistra,
lítost květin, kterých nikdo neutrhhl a neobětoval ve vá-
zách na oltáře,
lítost světla, které dohořelo v lampě osamělé
a jež nikdo nepostavil do ložnice milujících.

Hodiny mé minulosti odešly ode mne a já jim nenat-
trhal kvítí,
dni přicházely důvěrně a já je neozdobil růžemi a ne-
nažal jsem jim zrajičích paprsků,
nastala doba soumraků, vítr Neznámého se zdvihá
v alejích
a ani jedna veselá píseň nezní mi z dálky.

Vonné soumraky.

Z oltářů Věčného až nad obzor
sloup ohnivý se prochví ethernem,
a z hasnoucího uhlí žhavých hor
se zdvihne soumrak v tichu nádherném,

kouř schladlých paprsků svých proleje
nad unavená rozestření lich,
a v balsamických slzách oleje
utiší rány květů krvavých,

nad hřichem země stíny přikryje,
otevře hvězdná okna Tajemnu,
a hrubou šťávu barev vypije
a přelije ji, čistou, v kraje snu,

mou duší v teplých vlnách prostře se
v květ fosforeskující rozvitou,
cel unavenou tkaní otřeše
a hořkou jejich vůni složitou.

Z ní vstane úsměv ranních záření,
když k mému loži sedal, zádumčiv,
pohřebních zvonů těžké vlnění
nad modrou dálkou nepřístupných niv,

den únavy, jenž bílým ohněm práh
a rozkoš síly vypil zárem svým,
čas tajemný, jenž krajem žiti táh
a dýchal hodin rythem umdleným,

dech vůní cizích zahrad nasycen
a zrání cizí setby u mých cest,
zrak lásky v cizích nocích zanícen
a cizí štěstí v odpovědi hvězd,

zpěv marné touhy hlaholíci v snech
na zlatých strunách příštích úsvitů,
kde v moři vůní nových slunci žeh
plá modrým květem nových blankytů.

Slavný smutek.

Okamžiky slavného smutku dýchal jsem z atmosfer
Tušení,
když paprsky Věčného profaly teskný sen,
jenž mlhami kouří se v mé duši z tajemství věci.

Tenkrát opojení nekonečných jar sálalo z kalichů květů,
zářeni nespočetných dní zpívalo v narážení bílého světla,
tisíce neznámých nocí přšelo zlatými lijavci hvězd.
Staleté hymny budoucích lesů šuměly v korunách stromů
a bohatství nekonečných žní vlnilo se ve vlhkém
výdechu země.

Ze zraků milenců lila se rozkoš a smutek nesčíslných bytostí,
plamenné požáry příští touhy hořely v růměncích tváří,
ve vášnivém vlnění slov třáslo se pohnutí nezrozených
davů
a v. modlitbách věčná úzkost budoucí nejistoty,
ubitá pýcha myšlenky blednoucí před utkvělými pohledy
Jeho.

V těch chvílích smutek můj byl jediným vzedmutím
věčného smutku
rozlitého staletými, zaplavujícího národy, zmitajícího
vlnami duší,
rozžhaveného v ohnivě brázdy fosforeskujících vln
pod němými klenbami nocí,
z nichž výkřiky otázek vracejí se echem vysíleným dálkou
bez odpovědi.

Umnění.

Ó teskný hřbitove, kde duše Velkých sní
 a v hroby staletí sbor skvoucích stínů vchází,
 žár ohňů mystických jak zážeh polární
 ti k branám reflex hází!

Tvých jasů somnabul se blížím ve tvůj sad,
 kam prolévá se noc, jak záliv černých moří
 na mrtvých květů luh, jenž v modrých záři šat
 jak siný fosfor hoří.

Slov němých výchvěje, dým vášni vyhaslých,
 v žal tvého mlčení čas napjal přízi šerou:
 vzdech mrtvých zástupů ti těžký stoupá z lich
 a tlí tvou atmosferou.

Ó Věčný, rci, zda smím, kde chrám Tvůj z kovu ční
 nad městem mramoru, své krve touhou nečist
 při malém oltáři, pod klenbou poboční
 Ti mři svou tichou přechíst?

Do vína extasi života máčet chléb
 na stole obětním, jenž posvěcené kryje
 pod snů mých růžemi a světly modliteb
 Tvých mrtvých relikvie?

Zda v zlato kalicha, mých rukou slabých tíž,
 krev svoji zázračnou dá těla Tvého hrozen,
 a světlem andělů zda zrak můj rozniť,
 jenž k pološeru zrozen?

Na hranicích svých dní Ti volám: muč a pal
 a v bolů žalářích mi tvář mou vyběl na snih:
 já v díků kadidlo do vůni spálím žal
 Ti ohněm rytmů v básních!

A pènu rozkoše, již hází lásky var,
na purpur koberců Ti v bílé květi nastru,
i blaho dívčích těl, kde v ňader lita tvar
spí vůně v alabastru.

Svou duši v žhavý sloup vysálám do nebes
a v rakev síly své jak v cín se složím ke snu,
až křechí Tajemství jak poražený kněz
u oltářů Tvých klesnu.

Obsah.

§ § §	5-6 >
Moje matka	7-8
Mrtvé mláďi	9
Žeh bílý světla	10
Přátelství duši	11
Tichá bolest	12-13 0
Vzpomínka	14
Den výroční	15
Modlitba večerní	16-17
Podzimní večer	18
Apostrofa zimní	19 0
Siesta	20
Březen	21
Vězeň	22
§ § §	23
§ § §	24
Motiv z Beethovena	25-26
Agonie touhy	27
Návrat	28
Z věčných dále	29-30
Návštěva	31
Snad potom	32
Pohled smrti	33
Vůně zahrad mé duše	34-35
Zapomenuti	36
Znamení duše	37
Litost	38-39
Vonné soumraky	40
Slavný smutek	41
Umění	42-43

